

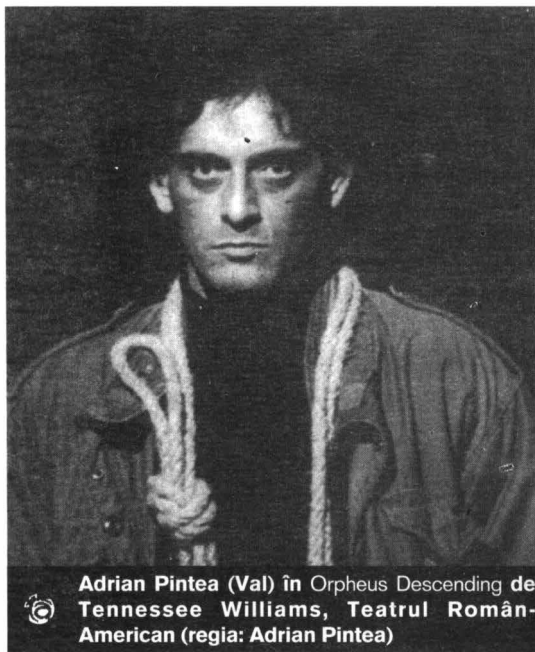
## ORFEU LA MICROFON

**ORPHEUS DESCENDING (ORFEU ÎN INFERN)** de Tennessee Williams ● **TEATRUL ROMÂN-AMERICAN „EUGENE O'NEILL“** ● Data reprezentației: 8 februarie 1994 ● Regia: Adrian Pinteau ● Scenografia: arh. Silvia Pinteau ● Aranjamente muzicale: Adrian Pinteau și Sorin Romanescu ● Distribuția: Adrian Pinteau, Cristian Moțiu (Val), Laura Jianu (Lady), Mihaela Mihuț, Dana Magdici (Carol), Adrian Titieni, Marius Gălea (Jabe), Ionuț Pohariu (Sheriful Talbott, Uncle Pleasant), Adrian Titieni, Marius Gălea (Davis), Mioara Târzioru (Sora). Orchestra: Mihai Iordache (saxofon), Sorin Romanescu (chitară), Emil Viciu (bas), Lucian Maxim (percuție).

Și, în fond, de ce infernul n-ar fi o platformă cu două microfoane, înecată din când în când de un abur urât mirositor? Un Orfeu care a împlinit de mult cei treizeci de ani pe care textul îl obligă să-i sărbătorească, îmbrăcat ca toți oamenii care rătăcesc pe drumuri, purtând o dizgrațioasă cutie de chitară, își desfășoară recitalul. Adrian Pinteau adaugă astfel calităților sale de interpret al textului dramatic, aptitudinile de netăgăduit al cântărețului. Partea muzicală a spectacolului pe care ni-l propune ca interpret și regizor este – în mod paradoxal – și cea cu încărcătură dramatică. Prin reducția pe care o operează în text, infernul, alcătuit, la autorul american, din lumea meschină a orașelului sudic, capabilă periodic de măreție prin eliberarea violenței ucigașe, a dispărut aproape complet. Vagabondul Val trezește instinctele erotice a două femei, una mai isterică decât alta; soțul celei dintâi este grav bolnav la etaj și se opune din ultimele puteri zgomotoasei aventuri de la parter, cealaltă este o dezechilibrată pe care respectabila ei familie face mari eforturi s-o țină cât mai departe de locul unde-și desfășoară viața onorabilă. Amenințarea, necesară totuși – pentru a face inteligibil rezidul conflictual –, este prezentă prin prestația unui personaj colectiv, șerif și unchi în același timp, care întruchipează tradiția teatrului japonez, mecanica marionetei, îndemânarea

pistolarului din filmele western și multe altele de care se presupune că imaginarul colectiv se teme pentru că nu le înțelege. Apariția dinspre sfârșit a celor trei personaje rele cu cearșafuri pe cap și făclii în mâini, care aprind gurile de gaz din jghebul ce mărginește estrada de pe care s-a cântat atât de frumos, are mai curând un aer comic, și finalul care lasă personajele în viață este, în felul lui, motivat: în registrul în care a transcris regizorul conflictul e mai greu să trăiești decât să mori.

În aceste condiții, orchestra mi s-a părut performantă, Laura Jianu (Lady), expresivă în rarele momente când încearcă să joace o relație și nu o stare, Mihaela Mihuț (Carol) sprijină cu puterile ei hărmălaia din scenă, Adrian Titieni (Jabe, David) – iubirea pierdută și iubirea inutilă – izbutește să sugereze diversitatea răului. În pofida agitației și a zgomotului, spectacolul este lipsit de expresivitate teatrală, de momentele în care emoția să se bazeze și pe altceva decât pe receptarea farmecului covârșitor al lui Adrian Pinteau. Singurul



Adrian Pinteau (Val) în Orpheus Descending de Tennessee Williams, Teatrul Român-American (regia: Adrian Pinteau)

nume care n-are rost să fie pomenit este cel al lui Tennessee Williams. Faptul că spectacolul este jucat în limba originalului nu ne apropie câtuși de puțin de intențiile lui.

Desigur, așa cum ne-am învățat deja, regizorul are libertatea de a spune ce vrea el. Cu condiția să spună ceva.

**MAGDALENA BOIANGIU**

## ȘI OAMENII AU NEVOIE DE ADEVĂR

**ANNA CHRISTIE** de Eugene O'Neill ● **TEATRUL „V. I. POPA“ DIN BĂRLAD** ● Data reprezentației: 23 ianuarie 1994 ● Regia: Dorin Mihăilescu ● Scenografia: Adriana Raicu Petre ● Distribuția: Lily Popa Alexiu (Anna Christopherșen), Constantin Petrican (Chris Christophersen), Marcel Anghel (Mat Burke), Elena Petrican (Marthy Owen), Virgil Leahu, Florin Predună, Vasile Mălinescu, Mihai Dumitrescu, Cornel Șoltuz, Petre Ionescu, Galan Cristian, Nicolae Țigănașu, Grigore Sarcos, Gabriel Derebei, Claudiu Stoica, Sorin Munteanu (Oamenii portului, Oamenii mării).

Consemnăm, cu această premieră, debutul regizoral, într-un teatru profesionist, al tânărului Dorin Mihăilescu, student în anul IV la Academia de Arte „Lucașeafărul“ din București, clasa profesoarei Cătălina Buzoianu; un debut convingător atât sub raportul decodării propunerilor cuprinse în piesa lui O'Neill, cât și sub cel al definirii caracterelor și al punerii lor în relații corecte.

**Anna Christie** de Eugene O'Neill nu este o tragedie, în sensul clasic al cuvântului, chiar dacă afișul teatrului o recomandă ca atare; confruntările din piesă, oricât de frecvente și de dure, nu sfârșesc în moarte. Este o dramă a existențelor, cu momente de combustie violentă, dar și cu intermezzo-uri oscilând între registrul romantic și cel melodramatic. Rezistența acestei lucrări, datând din anul 1921, constă în încărcătura de permanent adevăr omenesc pe care îl poartă cu sine.

Dintre posibilele variante de lectură scenică, Dorin Mihăilescu s-a oprit la cea pledând pentru adevărul care eliberează și pentru nevoia apropierei unui astfel de adevăr. O dată stabilit reperul-pilon al demonstrației dramatice, regizorul dovedește consecvență în concepție, clădindu-și cu grijă argumentele în jurul acestuia. Prinde astfel contur o lume cu punctele fundamentale de sprijin șubrezite, cu noțiunile dereglate, dar o lume care nu